

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.894 van 3 juni 2026
in de zaak A. 243.750/XII-9814**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Lahousse
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Leopoldstraat 64
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij
de Federale politie DGR/Jur/CTX
gevestigd te 1000 Brussel
Koningsstraat 202A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 december 2024, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de hogere tuchtoverheid van 13 november
2024 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde ten
belope van tien procent gedurende twee maanden is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag
opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2026.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

- 3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de Federale politie.
- 3.2. Op 5 april 2022 krijgt de gewone tuchtoverheid kennis van een aantal feiten.
- 3.3. Op 23 mei 2022 beslist de gewone tuchtoverheid om de zaak aanhangig te maken bij de hogere tuchtoverheid.
- 3.4. Op een niet nader te preciseren datum stelt de hogere tuchtoverheid het inleidend verslag op met daarin het voornemen om de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde ten belope van tien procent gedurende twee maanden op te leggen. Dit inleidend verslag wordt op 20 februari 2024 bij aangetekende zending aan verzoeker aangeboden.

Verzoeker dient binnen de wettelijke termijn geen schriftelijk verweer in. Hij wordt op 22 maart 2024 door de afgevaardigde van de hogere tucht-overheid mondeling gehoord en legt bij die gelegenheid een schriftelijke nota neer.

3.5. Op 2 april 2024 stelt de hogere tucht-overheid voor de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde ten belope van tien procent gedurende twee maanden op te leggen.

Tegen dat voorstel dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.6. Op 24 september 2024 adviseert de Tuchtraad:

“in hoofddorde
dat de tuchtvordering nopens de ten laste gelegde feiten vervallen is door verjaring;
in ondergeschikte orde:
dat de redelijke termijn is geschonden doordat de hogere tucht-overheid sedert 27 oktober 2022, datum zitting van de Politierechtbank te LEUVEN, niet voldoende inspanningen heeft geleverd teneinde meer zicht te krijgen op de tenlastegelegde feiten;
dat de ten laste gelegde feiten, zoals omschreven in punt 5.1, bewezen zijn en aan verzoeker dienen te worden toegerekend;
dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;
dat de door de hogere tucht-overheid voorgestelde zware tuchtstraf van de inhouding van wedde van 10% gedurende 2 maanden een gepaste straf is voor de tenlastegelegde feiten.”

3.7. Op 15 oktober 2024 formuleert de hogere tucht-overheid het voornemen om af te wijken van het advies van de Tuchtraad.

Op 21 oktober 2024 dient verzoeker een aanvullend verweer in.

3.8. Op 13 november 2024 beslist de hogere tucht-overheid aan verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde ten belope van tien procent gedurende twee maanden op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 56, eerste en tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: tuchtwet).

Luidens artikel 2, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemeen procedure-reglement) moet het verzoekschrift een samenvatting van het middel bevatten als voor het middel een verdere uiteenzetting nodig is. Luidens het voornoemde artikel 2, § 1, derde lid, van het algemeen procedurereglement kan de ontstentenis van de samenvatting van de grief niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het middel, maar luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 21 juli 2023 ‘tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ dat deze verplichting invoerde, heeft “die ontstentenis [...] als enig mogelijk gevolg voor de verzoeker dat de draagwijdte van zijn grief niet correct samengevat en dus begrepen wordt in het verslag van de auditeur en in het arrest” (BS 26 juli 2023, Ed. 2, 62.630).

Te dezen bevat het verzoekschrift weliswaar een uiteenzetting van het middel, maar geen samenvatting van de grieven in de zin van de voornoemde bepalingen, terwijl verzoeker wel aan de hand van omstandige toelichtingen concreter ingaat op de argumenten die volgens hem het middel ondersteunen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker moet verdragen dat de Raad van State de grieven samenvat en begrijpt zoals hierna wordt gedaan.

5. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat op het ogenblik dat hij kennisnam van het inleidend verslag, de feiten waren verjaard. De tuchtoverheid kan volgens verzoeker slechts toepassing maken van het

uitzonderingsregime vervat in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet wanneer ondanks eigen onderzoek er geen duidelijkheid bestaat omtrent de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn. Artikel 56 van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid dan wel de mogelijkheid, maar niet de verplichting om het onderzoek van de gerechtelijke overheden af te wachten. Een verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan het uitstel van de tuchtprocedure slechts verantwoorden, wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is sprake wanneer de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Op dat ogenblik begint de verjaringstermijn volgens verzoeker te lopen. Verzoeker wijst erop dat hij op 5 april 2022 een e-mail heeft verstuurd naar zijn diensthoofd, waarin hij mededeelt dat hij op 2 april 2022 met zijn privévoertuig reed en bij een controle een positieve alcoholtest aflegde waarvoor zijn rijbewijs voor vijftien dagen werd ingetrokken. Verzoeker wijst er voorts op dat hij in die e-mail erkent op de openbare weg te hebben gereden onder de invloed van alcohol en bereid is de gevolgen daarvan te dragen. Volgens verzoeker beschikte de tuchtoverheid op basis van die gegevens over alle wezenlijke elementen om de tuchtprocedure op te starten. De ten laste gelegde feiten zijn volgens verzoeker aldus verjaard en hij wijst erop dat ook de Tuchtraad dit standpunt is bijgevalen.

In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker de uiteenzetting van het middel en voegt hij daaraan toe dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, er te dezen geen enkele twijfel kan bestaan over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn, gelet op de uitdrukkelijke buitengerechtelijke erkenning van verzoeker.

In de laatste memorie sluit verzoeker zich aan bij het auditorsverslag.

6. De verwerende partij repliceert uitvoerig in de memorie van antwoord. Luidens artikel 6, § 2, tweede lid, van het algemeen procedurereglement moet de memorie van antwoord een samenvatting van de argumenten van de

verwerende partij bevatten als voor het antwoord op de middelen een verdere uiteenzetting nodig is. Luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 21 juli 2023 dat deze verplichting invoerde, is deze vereiste de tegenhanger van de wijziging die is aangebracht in artikel 2, § 1, van het algemeen procedurereglement. Net zoals in het kader van het verzoekschrift tot nietigverklaring geeft de niet-naleving van dat vereiste door de verwerende partij geen aanleiding tot de onontvankelijkheid van haar argumenten (*BS* 26 juli 2023, Ed. 2, 62.630), maar heeft ze – per analogie – tot enig mogelijk gevolg voor de verwerende partij dat de draagwijdte van haar argumenten niet correct samengevat en dus begrepen wordt in het verslag van de auditeur en in het arrest.

Te dezen bevatten de memorie van antwoord en de laatste memorie weliswaar een uiteenzetting van de argumenten van de verwerende partij, maar geen samenvatting in de zin van de voornoemde bepalingen, terwijl de verwerende partij wel aan de hand van omstandige toelichtingen concreter ingaat op de argumenten ter beantwoording van het middel.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verwerende partij moet verdragen dat de Raad van State het verweer samenvat en begrijpt zoals hierna wordt gedaan.

7. De verwerende partij voert aan dat de hogere tuchtoverheid bij de kennisname van de feiten op 5 april 2022 onvoldoende zicht had op de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een kennisneming of vaststelling van de tuchtfeiten zoals bedoeld in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet. Van zodra de hogere tuchtoverheid in kennis werd gesteld van het eindresultaat van de gerechtelijke procedure, beschikte zij met betrekking tot die feiten wel over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens, zodat de verjaringstermijn pas dan is ingegaan. Vervolgens heeft de hogere tuchtoverheid binnen de zes maanden het inleidend verslag ter kennis gebracht aan verzoeker. De verwerende partij wijst er voorts op dat de hogere tuchtoverheid, van zodra zij kennisnam van de feiten, het parket heeft bevraagd, doch dat zij ondanks het uitdrukkelijk verzoek daartoe, geen inzage kreeg in het strafdossier, noch een kopie ontving. De verwerende partij zet uiteen dat de hogere

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.894 XII-9814-6/16

tuchtoverheid behalve de verklaring van verzoeker, over geen enkel ander objectief gegeven beschikte en deze verklaring nergens aan kon toetsen. De feiten vonden immers plaats in de privésfeer en de verbalisanten van de betrokken politiezone konden niet worden gehoord in het raam van een voorafgaand onderzoek, gelet op hun beroepsgeheim en het geheim van het onderzoek. De verwerende partij erkent dat de hogere tuchtoverheid weliswaar over de verklaring van verzoeker beschikte, maar verder geen zicht had op de ernst van de feiten, in het bijzonder op de omstandigheden van de alcoholcontrole, de gemeten alcoholintoxicatie en de (duur van de) inhouding van het rijbewijs. Volgens de verwerende partij is dat belangrijk om een objectieve en afgewogen beoordeling te kunnen maken van de strafmaat. Voorts wijst de verwerende partij op het vermoeden van onschuld en oordeelt zij dat niet is aangetoond dat verzoeker meer informatie zou hebben gegeven of kunnen geven, dan wat hij reeds had verklaard. De tuchtoverheid had volgens de verwerende partij geen andere keuze dan de toestemming van het parket af te wachten om kennis te kunnen nemen van het strafdossier. Daar de hogere tuchtoverheid op 30 november 2023 kennis kreeg van de gerechtelijke eindbeslissing, is het deze datum die in aanmerking moet worden genomen voor het doen ingaan van de verjaringstermijn van zes maanden voorzien in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet. Het inleidend verslag is binnen de verjaringstermijn betekend op 20 februari 2024. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat de hogere tuchtoverheid geen toestemming had bekomen om de gegevens van het strafdossier te gebruiken in het raam van een tuchtprocedure. Die toelating van de gerechtelijke overheid is volgens de verwerende partij ook vereist wanneer gerechtelijke stukken door het vervolgde personeelslid aan de tuchtoverheid worden aangeboden. Zelfs indien verzoeker een kopie van een proces-verbaal had gegeven naar aanleiding van een verhoor in het raam van een voorafgaand onderzoek, dan nog had de hogere tuchtoverheid de toestemming moeten vragen aan het parket om die kopie te mogen gebruiken in het raam van de tuchtprocedure. Volgens de verwerende partij moet worden vastgesteld dat – zelfs indien de hogere tuchtoverheid op 5 april 2022 over voldoende wezenlijke elementen beschikte, opdat er sprake zou kunnen zijn van een kennisname in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet – dan nog de hogere tuchtoverheid eerst de toestemming moest bekomen van de procureur des Konings om deze informatie, die deel uitmaakt van een proces-verbaal, te mogen gebruiken in het raam van een tuchtprocedure.

In de laatste memorie herneemt de verwerende partij grotendeels haar verweer tegen het eerste middel en voegt zij in repliek op het auditoraatsverslag daaraan nog het volgende toe. De verwerende partij betwist niet dat de tuchtoverheid op 5 april 2022 beschikte over de verklaring van verzoeker, maar wel dat de tuchtoverheid op dat ogenblik een voldoende zicht had op de ernst van de feiten, zoals de vraag hoeveel de alcoholintoxicatie bedroeg, wat moest worden begrepen onder “in staat van dronkenschap”, of verzoeker de feiten niet had geminimaliseerd, of er nog bijkomende elementen waren zoals een ongeval of agressief gedrag tegenover de verbalisanten, of een extreme mate van alcoholintoxicatie. Ook twijfel omtrent de ernst van de feiten rechtvaardigt volgens de verwerende partij de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Zonder de ernst van de feiten te kennen, kan de tuchtoverheid de feiten niet beoordelen. Het gegeven dat de tuchtoverheid verzoeker had kunnen horen, doet daaraan geen afbreuk, daar de tuchtoverheid niets had om de verklaringen van verzoeker aan te toetsen. De verwerende partij wijst er voorts op dat de gerechtelijke eindbeslissing wel degelijk van belang was om de feiten te beoordelen, met name omdat van de door verzoeker vermelde staat van dronkenschap geen sprake bleek en verzoeker uiteindelijk geen vijftien maar vijfenveertig dagen onbeschikbaar was voor de dienst wegens het verbod om motorvoertuigen te besturen. Voorts verwijst de verwerende partij naar de nota waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, het voorstel om af te wijken van het advies van de Tuchtraad en de bestreden beslissing en de argumenten van de hogere tuchtoverheid in die stukken vervat, om aan te tonen dat de hogere tuchtoverheid voldoende heeft gemotiveerd waarom zij meende toepassing te moeten maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Tot slot verwijst de verwerende partij naar recente rechtspraak van de Raad van State waarbij werd vastgesteld dat een tuchtbeslissing berustte op een rechtens niet toelaatbare grond, daar de tuchtprocedure uitsluitend was opgestart op basis van de vaststellingen in een proces-verbaal dat in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek was opgesteld, zonder dat was aangetoond dat de tuchtoverheid vooraf toestemming van het Openbaar Ministerie had gekregen om dit proces-verbaal voor tuchtrechtelijke doeleinden te gebruiken.

Beoordeling

8. Verzoeker voert de schending aan van artikel 56 van de tuchtwet, door op te werpen dat de tuchtfeiten verjaard zijn.

9. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het ogenblik dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid – maar niet de verplichting – om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn – het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst –, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het

uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De omstandigheid dat de tuchtoverheid aanvankelijk van oordeel is dat zij niet voldoende voorgelicht is om zonder de gegevens van het strafonderzoek tuchtrechtelijk op te treden, belet niet dat de tuchtoverheid na verloop van tijd tot andere inzichten komt en alsnog voor het – definitief – afsluiten van de strafrechtelijke procedure, tuchtrechtelijk optreedt met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikt.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, desgevraagd nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt, volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de politieambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.894 XII-9814-10/16

beoordeling hiervan enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het is voorts aan verzoeker, die de schending van artikel 56 van de tuchtwet aanvoert, om het bewijs te leveren dat de door die bepaling voorgeschreven verjaringstermijn niet werd nageleefd.

10. Niet wordt betwist dat de hogere tuchtoverheid daadwerkelijk de kennisneming van de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

Verzoeker van zijn kant, stelt zich op het standpunt dat de tuchtoverheid reeds vroeger over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen, met name ingevolge de kennisname van zijn e-mail van 5 april 2022 op diezelfde datum.

11. Centraal staat aldus de vraag of op het door verzoeker aangehaalde tijdstip de (hogere) tuchtoverheid de vereiste voldoende zekerheid had om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden of de tuchtoverheid zich op dat ogenblik een duidelijk beeld kon of moest vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker derwijze dat er op dat ogenblik sprake was van een kennisneming in de zin als hiervoor is gesteld.

12. De vrije vertaling van de e-mail van verzoeker van 5 april 2022 aan zijn diensthoofd, zoals deze zich in het tuchtdossier bevindt, luidt:

“Via deze mail en naar aanleiding van ons mondeling gesprek, wil ik u op de hoogte houden dat ik in de nacht van vrijdag 01/04 op zaterdag 02/04 rond 01u55 door een gemotoriseerde patrouille van PZ BRT werd gecontroleerd. Op het moment van de controle was ik bestuurder van mijn privévoertuig.

De inspecteurs van de patrouille hebben mij een ademtest afgenomen die positief was. Door de ademanalyse hebben ze mijn rijbewijs tijdelijk ingetrokken voor een periode van 15 dagen.

Ik geef toe dat ik op de openbare weg heb gereden in staat van dronkenschap en ik heb helaas mijn fout pas beseft toen het al te laat was, wat ik betreurt. Omwille van de transparantie heb ik toch verkozen om u te informeren over de toestand. Ik wil graag duidelijk maken dat ik de fout die ik heb gemaakt erken en dat ik de gevolgen zal dragen. Ik begrijp het als u of de directie van de Federale politie in voorkomend geval administratieve maatregelen wilt nemen.”

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat, na het verzoek om informatie namens de tuchtoverheid, het parket op 2 juni 2022 bevestigt dat verzoeker “het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijke procedure inzake alcohol in het verkeer”.

13. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tuchtrechtelijk is gestraft wegens de tekortkoming aan een aantal nader omschreven beroeps-plichten en het in het gedrang brengen van de waardigheid van het ambt, “door op 2 april 2022 op de openbare weg een motorvoertuig te hebben bestuurd onder invloed van een hoeveelheid alcohol die de wettelijk toegelaten limiet overschrijdt en door als gevolg hiervan de veiligheid van de andere weggebruikers en van zichzelf in het gedrang te hebben gebracht en tevens voor een periode van vijfenveertig dagen, omwille van het verbod om motorvoertuigen te besturen, onbeschikbaar te zijn geweest voor politieopdrachten die het besturen van een motorvoertuig vereisen”.

14. Niettegenstaande de hiervoor geschetste ruime beoordelings-bevoegdheid van de tuchtoverheid bij de beoordeling van de vraag of zij met betrekking tot de tuchtfeiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt om tuchtrechtelijk op te treden (zie *supra*, nr. 9), overtuigt de verwerende partij niet dat de hogere tuchtoverheid, door te beslissen om de gerechtelijke eindbeslissing in de strafprocedure af te wachten, binnen de perken van haar beoordelingsbevoegdheid is gebleven. Meer bepaald overtuigt de verwerende partij niet dat de hogere tuchtoverheid op basis van de voormelde e-mail van verzoeker en desgevallend de bevestiging door het parket dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijke procedure inzake alcohol in het verkeer, niet over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte, opdat zij kon kennisnemen van de tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet en derhalve de verjaringstermijn begon te lopen.

15. Het standpunt van de verwerende partij dat er twijfel was over de ernst van de feiten, in die mate dat die twijfel wezenlijk was om de tuchtfeiten te kunnen beoordelen, overtuigt niet. Verzoeker is tuchtrechtelijk bestraft wegens het besturen van een voertuig onder invloed van een hoeveelheid alcohol die de wettelijk toegelaten limiet overschrijdt. De hogere tuchtoverheid beschikte op basis van de voormelde e-mail van verzoeker over de essentiële gegevens om dit tuchtvergrijp vast te stellen en toe te rekenen aan verzoeker: het gegeven dat verzoeker in zijn privésfeer onder invloed van alcohol een voertuig had bestuurd, dat dit was vastgesteld bij een politiecontrole, wanneer de feiten plaatsvonden en wat de onmiddellijke voorlopige gevolgen waren, zijnde de tijdelijke intrekking van het rijbewijs voor vijftien dagen. Daarenboven gaf verzoeker toe dat hij een fout had begaan en bereid was de gevolgen daarvan te ondergaan.

Er valt niet in te zien wat de inzage in het strafdossier of het verhoor van de verbalisanten daaraan kon toevoegen. Evenmin verduidelijkt de verwerende partij waarom de concrete omstandigheden van de alcoholcontrole of het specifieke resultaat van de ademanalyse van wezenlijk belang zouden zijn om de feiten tuchtrechtelijk te kunnen beoordelen, noch hoe verzoeker het besturen van een voertuig onder de invloed van alcohol in die mate zou kunnen minimaliseren dat dit de beoordeling door de tuchtoverheid wezenlijk zou beïnvloeden.

In de mate dat de verwerende partij de mogelijke twijfel over de ernst van de feiten steunt op de onduidelijkheid of er eventueel bijkomende elementen waren, zoals een ongeval of agressief gedrag ten aanzien van de verbalisanten, stelt de Raad van State vast dat die elementen andere feiten betreffen die, desgevallend, indien ze zouden zijn gebleken uit de inzage van het strafdossier, tot een nieuwe tuchtvervolgning hadden kunnen leiden. Het veroorzaken van een ongeval en agressie ten aanzien van verbalisanten zijn immers van het besturen van een voertuig onder de invloed van alcohol te onderscheiden feiten.

In de mate dat de verwerende partij het wachten op de gerechtelijke eindbeslissing nodig achtte om zicht te hebben op de exacte duur van het finaliter door de strafrechter opgelegde rijverbod, overtuigt zij evenmin. Het tuchtrecht en het strafrecht worden immers gekenmerkt door hun eigen aard en

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.894 XII-9814-13/16

doel (Arbitragehof 7 december 1999, nr. 129/99, ECLI:BE:GHCC:1999:ARR.129). Ook al dient de tuchtoverheid rekening te houden met de beoordeling van de feiten door de strafrechter, toch blijven tuchtrecht en strafrecht autonoom ten opzichte van elkaar (GwH 16 februari 2012, nr. 20/2012, punt B.2, ECLI:BE:GHCC:2012:ARR:20). In het licht van die autonomie van het tuchtrecht ten opzichte van het strafrecht is de tuchtoverheid op generlei wijze gebonden door de beoordeling van de strafmaat door de strafrechter. De loutere strafrechtelijke straftoemeting kan derhalve geen element zijn dat dermate wezenlijk is voor de tuchtrechtelijke beoordeling van de feiten, dat het de tuchtoverheid toestaat de gerechtelijke einduitspraak af te wachten.

Het argument van de verwerende partij dat zij geen gebruik mag maken van processen-verbaal uit het gerechtelijk dossier zonder de voorafgaande toelating van de procureur des Konings, doet evenmin anders oordelen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen proces-verbaal bezorgde aan zijn diensthoofd, maar wel een eigen beschrijving van de feiten. De verwerende partij overtuigt niet dat zij, om die door verzoeker aangereikte informatie te mogen aanwenden in een tuchtprocedure, de procureur des Konings om toelating zou moeten vragen.

Ook het argument dat de door verzoeker beweerde staat van dronkenschap niet als tuchtrechtelijke inbreuk werd beschouwd, doet niet anders oordelen. De verwerende partij zet niet uiteen waarom die feitelijke vaststelling de tuchtoverheid toestaat de gerechtelijke einduitspraak af te wachten.

16. Wat de verwijzing door de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad van State betreft, stelt de Raad van State vast dat, daargelaten dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent zodat de verwerende partij er derhalve geen leer uit kan halen, de vergelijking mank loopt. De door de verwerende partij aangehaalde arresten betreffen immers niet-vergelijkbare gevallen waar, hetzij het personeelslid de feiten niet zelf had gemeld, hetzij een tuchtprocedure werd gevoerd gesteund op een proces-verbaal waarvoor de procureur des Konings geen toelating had verleend om dit aan te wenden voor tuchtdoeleinden.

17. De verwerende partij verwijst voorts naar de nota waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, het voorstel om af te wijken van het advies van de Tuchtraad en de bestreden beslissing, alsook de argumenten van de hogere tuchtoverheid in die stukken vervat, om aan te tonen dat de hogere tuchtoverheid voldoende heeft gemotiveerd waarom zij meende toepassing te moeten maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

Dit argument doet niet anders oordelen. In het eerste middel is immers niet de vraag aan de orde of het wachten op de gerechtelijke einduitspraak in de verschillende stukken die deel uitmaken van de tuchtprocedure afdoende formeel is gemotiveerd, maar wel of de tuchtoverheid überhaupt die gerechtelijke einduitspraak mocht afwachten.

18. Uit wat voorafgaat, volgt dat de hogere tuchtoverheid op basis van de e-mail van verzoeker aan zijn diensthoofd van 5 april 2022 over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte, opdat zij de tuchtprocedure kon – en derhalve moest – inleiden binnen de verjaringstermijn van zes maanden. Het ten laste gelegde tuchtvergriep was derhalve verjaard op het ogenblik dat het inleidend verslag aan verzoeker ter kennis werd gegeven.

19. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de hogere tuchtoverheid van 13 november 2024 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde ten belope van tien procent gedurende twee maanden is opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Ann Coolsaet,	staatsraad,
bijgestaan door	
Ilse Anné,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Chantal Bamps